

fældet. Desuagtet mener jeg at burde tilraade mine Partifæller at stemme for Lovens endelige Vedtagelse her i Tinget og derigennem gøre vort til, at denne Sag kan gaa sin rolige Gang igennem Rigsdagen og faa en Løsning, som er til Held for de interesserede Parter.

Højres nu paa ny fremsatte Krav om, at det skulde ordnes saaledes, at Sparekassen skulde likvidere, kan jeg stadig ikke slutte mig til. Hvis der var Uenighed om, hvorvidt Statskassen skulde give et Bidrag eller ikke, saa kunde der være nogen Mening i det, men naar man fra alle Sider er enig om, at Statskassen bør give et Bidrag for at mildne Ulykkens Følger, saa synes jeg, den foreslaaede Maade er langt at foretrække for en Likvidation. Hvis Højre stod paa det Standpunkt, at det ikke vilde være med til at give noget som helst til at mildne Følgerne af Alberti-Ulykken, saa kunde jeg forstaa det. Men naar Højre alligevel vil være med dertil — og det sige de, og det maa vi tro —, saa synes jeg, den foreslaaede Ordning absolut er at foretrække for en Likvidation.

Dermed skal jeg anbefale mine Partifæller at stemme for Lovens endelige Vedtagelse her i Tinget.

Birck: Til det ærede Medlem vil jeg gerne sige, at for Højres Stilling i denne Sag er Bidraget ikke det afgørende, idet det fra de fleste Sider indenfor Højregruppen, maaske med Undtagelse af de ærede Medlemmer fra Hillerød (Dinesen) og Slagelse (Lange), udtrykkelig er blevet hævdet, at det var et beskedent og begrænset Bidrag, man ønskede ydet fra Statens Side. Det, der har været det afgørende for de Medlemmer af Højre, der have haft Ordret, har været det at hjælpe til at undgaa, at Panterne blev solgte, og hjælpe til, at Sparerne hastigere kunde faa deres Penge. Jeg kan ikke indse, at Likvidation bliver et Mon dyrere end en hvilken som helst anden Ordning, tilmed da jeg har den ganske bestemte Overbevisning, at selv om vi vedtage denne Lov, vil Sparekassen alligevel komme til at likvidere.

Den ærede Ordfører udtalte sig paa en noget mærkelig Maade. Han havde en Mængde Haab. Han haabede, at Landstinget nu vilde stille sig pænt overfor Forslaget, og talte om, at Befolkningen ventede det, og at Befolkningen vilde være tilfreds dermed. Jeg maa sige, at det ærede Medlem har ikke Lov til at

haabe, som han gør; thi jeg gentager, at selv om De hos Landstinget ville finde nogen Villie til at hjælpe! — jeg er ikke sikker paa, at den vil være saa stærk som indenfor Højre hernede —, ville De alligevel opdage, at naar Landstinget ikke vil sætte sig hen i en Krog og være et blot lidet agtværdigt Ekko af Folketinget, saa kan det ikke vedtage Forslaget. Jeg kan forstaa de Herrers Krav — det er et politisk Krav, og det kan forstaaes —, at Landstinget ikke har Ret til at gaa imod Folkevillien. Men en anden Ting er, at De oven i Købet ville borttage Landstingets Ret til at være et teknisk Revisionskammer, og hvis Landstinget blot vil opfylde denne sin konstitutionelle Pligt, saa kan det ikke vedtage et Forslag, som strider imod hele vor Lovgivnings Natur, et Forslag, som er slet, uforvarsligt og anviser en ufarbar Vej.

Jeg har tidligere tilladt mig at begrundede, hvorfor jeg mente det, og i denne Sag vil sikkert hele den offentlige Mening, der har tænkt denne Sag igennem og ikke er paavirket af politiske eller lokale Hensyn, tænke som jeg i dette Øjeblik. Den ærede Minister og den ærede Ordfører maa gerne give Højre Skylden, og jeg kan ogsaa nok tænke, at Landstinget skal have Skylden, hvis denne Sag ikke kommer frem i den Form, som de Herrer ønske, men jeg vil have Lov til paa Forhaand at sige, at hverken vor Stilling hernede eller Landstingets fremtidige Stilling bør have Skylden, thi Ansvaret for hele Forsinkelsen er dog de Herrers. De Herrer vide lige saa godt som jeg, at Resultatet af det hele, hvad enten de stemme for eller imod, eller hvorledes de stemme, bliver, at naar der er gaaet en Maaned, faa vi en ny Moratorielov. Inden den 1. Maj vil det have vist sig, at vi atter have narret og haanet Sparerne, givet dem falske og foregøglede Løfter. Det er nemlig Hovedsagen ved dette Forslag. Ministeren bør vide det, jeg har i Udvalget advaret ham. Jeg sagde: Se at find et andet Grundlag, Grundlaget Likvidation, netop fordi jeg er venligsindet overfor Sparerne og ønsker, at der ikke skal gaa mere i Stykker end højst nødvendigt, selv om jeg ganske vist maaske ikke har den politiske Interesse i Sagen, som de Herrer have. Det forekommer mig, at om et Forslag, der er stillet saaledes op, at det maaske ikke en Gang kan gennemføres, idet det stilles op paa Beregning af en Solvens, som ikke en Gang er til Stede, maa man have Lov til at sige, at det er egnet til